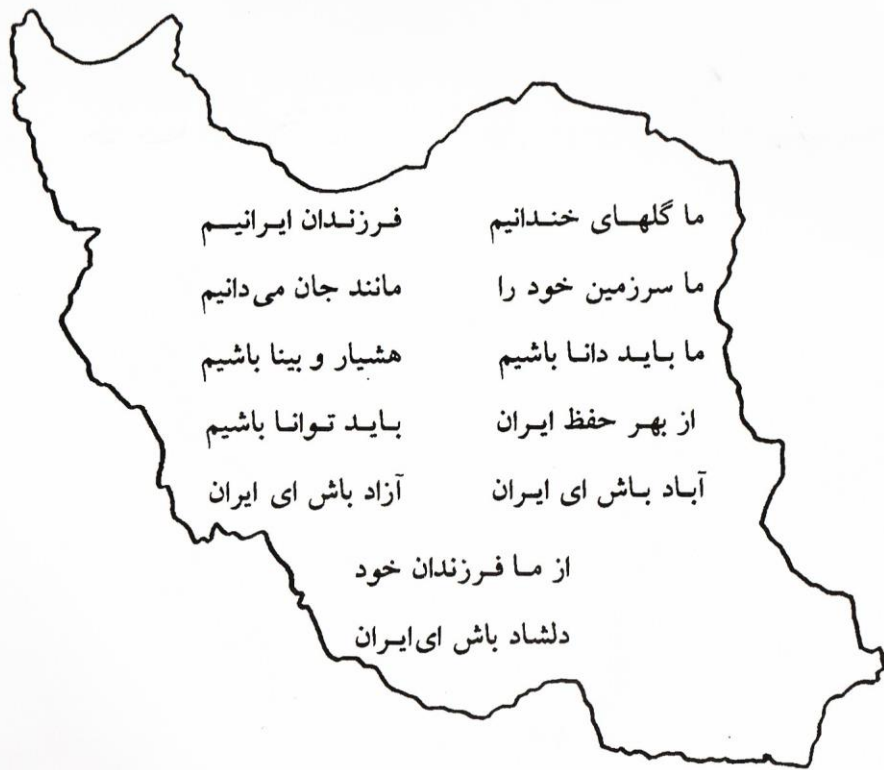

ما
گل‌های
خندانیم
(۲)

*Nous sommes
le sourire des
fleurs (2)*

*Wir sind die
strahlenden
Blumen (2)*

ما گل‌های خندانیم

فرزندان ایرانیم

ما سرزمین خود را

مانند جان می‌دانیم

ما باید دانا باشیم

هشیار و بینا باشیم

از بهر حفظ ایران

باید توانا باشیم

آباد باش ای ایران

آزاد باش ای ایران

از ما فرزندان خود

دلشاد باش ای ایران

ما گل‌های خندانیم (۲)

*Nous sommes
le sourire des fleurs (2)*

*Wir sind
die strahlenden Blumen (2)*

Nous sommes le sourire des fleurs (2)

Wir sind die strahlenden Blumen (2)

October 1996

By Dr.M.S. Gharai

Sepideh Sahar

Copy right , Sepideh Sahar

ما گل‌های خندانیم (۲)

تاریخ انتشار: مهرماه ۱۳۷۵

نگارش: دکتر م. ص. قرایی

انتشارات سپیده سحر

حق چاپ محفوظ

تقدیم به پناهندگان ایرانی

با این امید که روزی نزدیک ، دیگر هیچ کس در دنیا مجبور به پناهنده شدن نشود و کلمهٔ پناهنده از فرهنگ ملتها پاک شود و محبت و دوستی چتری باشد که همهٔ انسانهای روی زمین را در پناه خود بگیرد .

و با این امید که دیگر هیچ کودکی آواره نشود و هیچ کودکی مثل خیلی از کودکان ایران ، در زندان به دنیا نیاید یا به همراه پدر و مادرش که آزادی را می خواسته اند ، به زندان برده نشود . و هیچ کودکی مجبور نشود با خانواده اش از خانه و شهرش فرار کند .

و با این امید که دیگر هیچ کودکی مثل کودکان محروم روستاهای ایران ، فروخته نشود و به بیگاری نرود .

بله به امید روزی که کودکان ایران مانند کودکان سرزمینهایی که در آن آزادی وجود دارد ، مثل گلها بشکفند و بخندند .

An die iranischen Flüchtlinge,

mit der Hoffnung, daß eines nahen Tages niemand auf der Welt mehr ins Exil gezwungen wird, daß das Wort "Flüchtling" aus der Kultur der Völker gelöscht wird und daß alle in den Armen der Liebe und Freundschaft Zuflucht finden können.

Mit der Hoffnung, daß eines Tages kein Kind mehr auf der Flucht sein wird, daß kein Kind mehr, wie so viele im Iran, im Gefängnis geboren oder mit seinen Eltern gefangen gehalten wird, weil sie Freiheit wollten, und daß kein Kind mehr mit seinen Eltern aus seinem Heim oder seiner Stadt fliehen muß.

Mit der Hoffnung, daß eines Tages kein Kind mehr wie die armen Kinder der iranischen Dörfer verkauft wird oder Zwangsarbeit leisten muß.

Ja, mit der Hoffnung, daß die Kinder Irans eines Tages wie die Kinder der Länder, wo es Freiheit gibt, aufblühen und lachen werden wie ein Blumengarten.

Dr. M. S. Gharai
Oktober 1996

Aux réfugiés iraniens,

Avec l'espoir qu'un jour prochain, plus personne au monde ne sera forcé à l'exil, que le mot de "réfugié" disparaîtra de la culture des peuples et que tous pourront s'abriter à l'ombre de l'amour et de l'amitié.

Avec l'espoir qu'un jour plus aucun enfant ne se retrouvera sans abris, que plus aucun enfant, comme beaucoup en Iran, ne naîtra en prison ou ne sera emprisonné avec son père et sa mère parce qu'ils aspiraient à la liberté; que plus aucun enfant ne sera obligé de fuir son foyer et sa ville avec ses parents.

Avec l'espoir qu'un jour plus aucun enfant, comme les enfants déshérités des villages d'Iran, ne sera vendu ni corvéable à merci.

Oui, avec cet espoir qu'un jour les enfants d'Iran, comme les enfants des pays où existe la liberté, s'épanouiront et riront comme un jardin en fleurs.

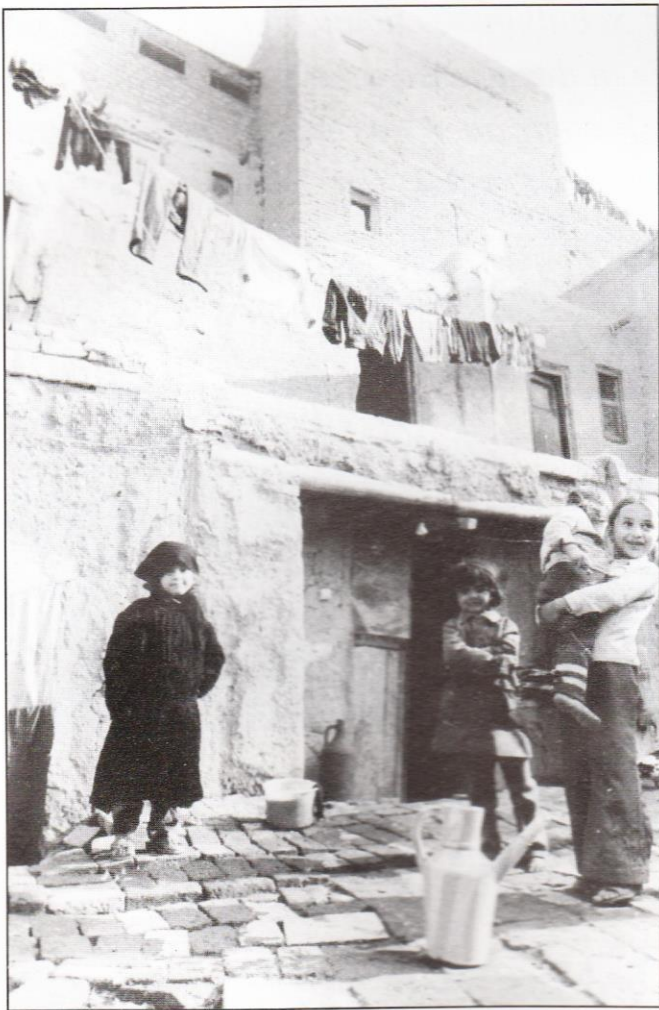
Dr. M. S. Gharai
Octobre 1996

*Wir sagen allen, die groß sind, guten Tag!
Ich bin Farah. Ich bin das Mädchen mit dem schwarzen Kopftuch.
Nuschin und Fatemeh sind meine Freundinnen.
Wir sind aus verschiedenen Städten hierher gekommen.
Wir freuen uns, daß der Photograph ein Foto von uns macht und es
euch, den Großen, zeigt.
Wenn ihr unser Foto und unser neues Zuhause seht, dürft ihr aber
nicht weinen, denn darüber freuen wir uns nicht. Weinen ist nicht gut.
Deshalb hat Fatemeh gesagt: "Laßt uns lachen, damit unser Foto
fröhlich aussieht."*

*Salut les grands !
Moi c'est Farah, celle avec le foulard noir.
Nouchine et Fatemeh, c'est mes copines.
On arrive chacune de notre ville.
On est drôlement contentes que le photographe nous prenne en photo,
comme ça on pourra vous les montrer à vous, les grands.
Mais on ne sera pas contentes si vous pleurez en regardant notre photo
ou notre nouvelle maison. C'est pas bien de pleurer.
C'est pour ça que Fatemeh a dit : Allez ! On fait un beau sourire pour
avoir une belle photo.*

سلام آی بزرگها
من فرح هستم همان که چارقدر مشکی
دارد

نوشین و فاطمه هم دوستهای من
هستند

ما هر کدام از شهر خودمان به این جا
آمدیم

ما خوشحالیم که آقای عکاس عکس
ما را می اندازد تا به شما بزرگها
نشان دهد،

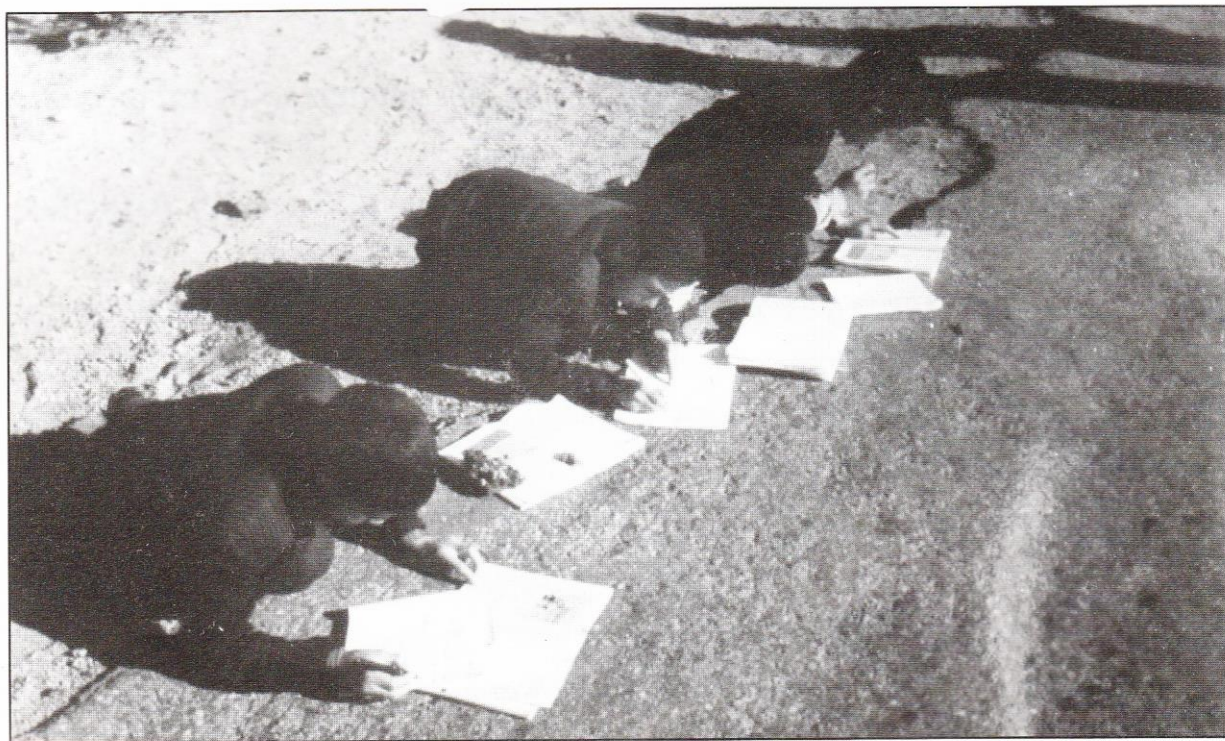
ولی ما خوشحال نمی شویم که شما از
دیدن عکس ما و خانه جدید ما گریه
کنید

گریه بد است برای همین فاطمه گفت
بچه ها بخندید که عکس ما شاد باشد

*Hier ist es besser als in unserer Schulklasse, denn hier ist es warm,
und es ist auch nicht so dunkel wie in der Klasse.
Nur unsere Knie tun hier ziemlich weh, aber das macht nichts, denn
hinterher laufen wir eine Stunde lang bis zu unserem Dorf.*

*Ici c'est mieux que dans notre classe parce qu'il fait plus chaud et puis
c'est pas aussi sombre que dans notre classe.
On a juste un petit peu mal aux genoux, mais ça ne fait rien, parce
qu'après il faudra marcher ou courir une heure jusqu'au village.*

این جا از کلاس درس ما بهتر است چون گرم است و مثل کلاس تاریک هم نیست
فقط زانوهای ما کمی درد می گیرد، ولی عیب ندارد چون بعداً یکساعت تا وسط ده
راه می رویم و می دویم.

Ich bin Mehdi.

Der Photograph ist auch in unser Zimmer gekommen und hat gesagt, daß wir lachen sollen.

Laleh ist meine Schwester. Ich habe ihr gesagt, daß sie auch lachen soll, aber sie hat nicht gelacht.

Mama hat dann gesagt: "Sag nichts mehr, sonst fängt sie noch an zu weinen."

Wenn meine Mutter näht, halte ich den Stoff fest, damit sie gerade näht. Aber die Nähmaschine ist kaputtgegangen, und Mama wäscht nun bei den Nachbarn die Wäsche.

Wenn Papa noch da wäre, hätte er nicht zugelassen, daß Mama die Wäsche der Nachbarn wäscht.

Moi, je m'appelle Mehdi.

Le photographe est aussi venu dans notre pièce et il nous a dit "souriez !"

Laleh, c'est ma sœur. J'ai eu beau lui dire de sourire, elle a pas voulu. Maman m'a dit : arrête, sinon elle va pleurer.

Quand ma mère coud, je lui tiens l'autre côté du tissu, comme ça elle va tout droit. Mais la machine à coudre est cassée et maman va laver le linge chez les voisins.

Si papa était là, il ne laisserait pas maman laver le linge des voisins.

من مهدی هستم.
آقای عکاس به اتاق ما آمد و گفت بخندید
لاله خواهر من است، هر چه به او گفتم توهم بخند، نخندید.
مامان گفت دیگر نگو، وگرنه گریه می کند.
من وقتی مادرم خیاطی می کند سر پارچه را می گیرم تا صاف دوخته شود اما حالا
چرخ خیاطی خراب شده و مامان در خانه همسایه ها رخت می شوید.
اگر بابای ما بود نمی گذاشت مامان رخت همسایه ها را بشوید.

Das ist die kleine Nasrin. Nasrin ist meine Schwester.

Mama sagt immer zu Nasrin: "Heute besuchen wir deinen Vater." Aber jetzt ist es schon ein Jahr her, daß wir ihn zum letzten Mal gesehen haben.

Vor dem Gefängnis schläft Nasrin immer ein. Sie hört es nicht, wenn Mama weint. Aber ich höre es.

Mama fleht die bärtigen Männer, die hinter den Gitterstäben stehen, immer wieder an, aber sie stoßen sie weg.

Warum kommt Papa nicht, um Mama zu helfen?

Ça c'est Nasrine la pitchounette. Nasrine c'est ma sœur.

Maman dit toujours à Nasrine, tu vas voir, aujourd'hui on verra ton papa, mais ça fait un an qu'on l'a pas vu, papa.

Nasrine s'endort toujours devant la prison et elle voit pas maman pleurer, mais moi je la vois.

Maman, elle arrête pas de supplier les barbus de l'autre côté des barreaux, mais eux ils la poussent.

Pourquoi papa ne vient pas aider maman ?

این نسرین کوچولو است نسرین کوچولو خواهر من است.
مامان همیشه به نسرین می گوید: امروز می رویم تا بابایت را ببینیم ولی ما الان یکسال است که
او را ندیده ایم.
جلوی زندان نسرین همیشه خوابش می گیرد و صدای گریه مامان را نمی شنود ولی من می شنوم.
مامان همیشه به آدمهای ریش دار که پشت میله ها هستند التماس می کند ولی آنها او را هل
می دهند.

چرا بابایم نمی آید تا مامان را کمک کند؟

Im letzten Jahr war Hamideh noch da, und sie hat Madschid immer auf dem Rücken getragen. Hamideh war meine große Schwester.

Als Mutter starb, kamen wir zu unseren Nachbarn, und dann sind zwei Männer auf einem Motorrad gekommen. Sie haben Hadschi Javad Geld gegeben und Hamideh dann auch mitgenommen.

Immer wenn Madschid müde wird und weint, trage ich ihn auf dem Rücken.

Ich werde nicht müde, denn ich ruhe mich unterwegs aus.

L'année dernière, quand il y avait Hamideh, elle portait Madjid sur son dos. Hamideh, c'était ma grande sœur.

Mais quand ma mère est morte, et qu'on est partis chez nos voisins, il y a deux hommes en moto qui sont venus et ils ont donné des sous à Hadji Javad et ils ont emmené Hamideh.

Maintenant quand Madjid est fatigué et qu'il pleure, je le porte sur mon dos.

Ça ne me fatigue pas, parce que je me repose en chemin.

پارسال که حمیده بود او مجید را کول می کرد، حمیده خواهر بزرگتر من بود.
اما وقتی مادرم مرد و ما پیش همسایه مان رفتیم دو تا مرد موتورسوار آمدند و به
حاجی جواد پول دادند و حمیده را بردند.
حالا هر وقت مجید خسته می شود و گریه می کند من او را کول می کنم.
من خسته نمی شوم چون در راه استراحت می کنم.

Wir spielen Schule. Manchmal ist Abbas der Lehrer. Wir haben keine Stifte. Abbas schreibt mit einem Stock ein A in den Sand. Sari schreibt ihre Aufgaben mit einem Finger in den Sand.

Drei Kinder aus unserer Klasse fehlen auf dem Foto, denn sie sind mit den Schafen in die Berge gegangen.

Das Mädchen, das euch anschaut, ist Sedigheh.

Abbas sagt, daß sie nicht mitmachen darf, wenn wir Schule spielen. Denn Sedigheh ist zu klein und weint immer.

Là, on joue à la classe. Des fois c'est Abbas le maître. Comme on n'a pas de crayon, Abbas écrit un "A" par terre avec un bâton, et Zari elle le recopie sur la terre avec son doigt.

Il manque trois élèves de la classe sur la photo, parce qu'ils sont partis dans la montagne avec les moutons. Celle qui vous regarde, là, c'est Sedigheh.

Abbas, il dit que quand on joue à la classe, Sedigheh ne doit pas venir parce qu'elle est petite et puis qu'elle pleure.

ما داریم کلاس بازی می کنیم. بعضی وقتها عباس معلم می شود. ما مداد نداریم،
عباس با چوب روی خاک می نویسد: الف
زری هم با انگشت روی خاک مشق می نویسد.
سه تا بچه های کلاس ما در این عکس نیستند چون همراه گوسفندها به کوه رفته اند.
این که دارد به شما نگاه می کند صدیقه است. عباس می گوید وقتی ما کلاس بازی
می کنیم صدیقه نباید بیاید چون او کوچک است و صدیقه گریه می کند.

Ich habe dem Fotografen gesagt, daß er mich neben diesen Kühen fotografieren soll.

Aber die Kühe gehören uns nicht. Sie gehören unserem Nachbarn Kak Hejar.

Wir haben keine Kühe. Kak Hejar gibt mir jeden Tag eine Schüssel Milch, denn ich hüte seine Kühe von morgens bis abends.

Als Papa noch keine Tuberkulose hatte und noch lebte, hat er gesagt: "Wenn wir auch drei Kühe hätten, könnten wir dich in die Schule schicken."

J'ai demandé au photographe de me prendre en photo à côtés de ces vaches.

Mais ces vaches, elles sont pas à nous, elles sont à Kak Hejar, notre voisin.

Nous, on n'a pas de vache. Hejar me donne un bol de lait par jour parce que je lui emmène ses vaches au pré du matin au soir.

Quand mon papa était vivant, avant qu'il attrape la tuberculose, il disait si nous aussi on avait trois vaches, on pourrait t'envoyer à l'école.

من به آقای عکاس گفتم که از من در کنار این گاوها عکس بگیرد.
اما این گاوها مال ما نیستند این گاوها مال کاک هزار همسایه ما است.
ما خودمان گاو نداریم.
کاک هزار روزی یک کاسه شیر به من می دهد چون من از صبح تا شب گاوهای او را به صحرا می برم.
وقتی بابای من سل نگرفته بود و زنده بود می گفت: اگر ما هم سه تا گاو داشتیم آن وقت می توانستیم
تو را به مدرسه بفرستیم.

*Sicher kennt ihr uns
Wir treiben gern Sport.
Im Sommer ringen wir miteinander.
Aber jetzt ist Winter, und es ist kalt. Wir müssen den Schnee vom Dach
fegen. Wenn es schneit, tropft es durch das Dach.
Ich bin der mit der Schaufel auf der Schulter. Nasser kann die Schaufel
nicht auf seiner Schulter tragen.*

*Je suis sûr que vous nous reconnaissez !
Nous on aime le sport.
En été, on fait de la lutte.
Mais maintenant c'est l'hiver et il fait froid, et on doit déblayer la neige
sur le toit. Quand il neige, le toit de la maison fuit.
Moi, je suis celui qui porte une pelle sur l'épaule. Mais Nasser, il
arrive pas encore à garder une pelle sur son épaule.*

حتماً ما را می شناسید.
ما ورزش را دوست
داریم.
تابستانها با هم کشتی
می گیریم.
اما الان زمستان است و
سرد است و ما باید
برفهای پشت بام را پارو
کنیم. وقتی برف می آید
سقف خانه ما چکه
می کند.
من همانم که بیل روی
دوشم است اما ناصر
نمی تواند بیل را روی
دوشش نگهدارد.

Einmal bin ich mit Papa zu Parinas nach Hause gegangen. Parinas wohnt in der Stadt.

Ich hätte auch gern so schöne Puppen wie Parinas, und ich würde auch gern wie Parinas mit meinen Freundinnen in die Schule gehen und mit ihnen spielen. Und ich hätte gern ein rosa Stirnband, so wie Parinas, die von ihrer Mutter gekämmt wird.

Une fois avec papa, on a été chez Parinaz. Parinaz, elle habite en ville. Moi aussi j'aimerais avoir de belles poupées comme Parinaz et comme Parinaz j'aimerais aller à l'école et jouer avec les enfants de ma classe. Et puis j'aimerais avoir un beau bandeau rose comme Parinaz, quand sa maman la coiffe.

من یکبار با بابا به خانه
پری ناز رفتم. خانه
پری ناز در شهر است.
کاش من هم مثل پری ناز
عروسکهای ناز داشتم،
مثل پری ناز با
هم شاگردیهایم به مدرسه
می رفتم و بازی
می کردم، مثل پری ناز که
مامانش موهایش را شانه
می کرد یک تل صورتی
داشتم.

Ich muß die Enten und die Hühner füttern. Abends muß ich die Enten in den Stall bringen.

Ich muß das Abendessen kochen und meine Schularbeiten machen. Ich muß auf Zahra aufpassen und sie ins Bett bringen.

Wenn Zahra auf meinem Rücken einschläft, tut mein Nacken mir weh. Aber ich habe Zahra sehr lieb.

Alors ! Je dois donner du grain aux canards et aux poulets, et puis le soir je dois ramener les canards et puis je dois préparer le Vavichka pour le dîner, et puis je dois faire mes devoirs et puis je dois garder Zahra et la faire dormir.

Quand Zahra s'endort sur mon dos, ça me fait mal au cou, mais je l'aime tellement Zahra !

هم باید به اردکها و مرغها
دانه بدهم، هم باید شب
اردکها را به لانه ببرم،
هم باید برای شام واویشکا
درست کنم، هم باید مشقم را
بنویسم
و هم باید زهرا را نگهدارم و
بخوابانم.
وقتی زهرا روی کولم
می خوابد گردن من درد
می گیرد اما من زهرا را
خیلی دوست دارم.

*Das ist unser Laden. Er liegt am Schusch-Platz.
Wir haben noch eine andere Arbeit.
Wir suchen Schrauben in den Straßengraben.
Agha Mortesa hat eine Werkstatt und gibt uns 10 Tuman für 100
Schrauben.
Einmal habe ich an einem Tag 80 Schrauben gefunden.
Gholam sagt, jetzt sind wir vorangekommen und haben einen Laden.
Wenn wir noch weiter vorankommen, wird dieser Laden ein
Supermarkt, wenn wir groß sind.*

*Ça c'est notre boutique, elle est à côté de la place Chouch.
On a aussi un autre métier.
Notre autre métier, c'est de chercher des vis et des boulons dans le
caniveau.
M. Morteza, le mécanicien, paye 10 tomans pour cent boulons.
Un jour, j'ai trouvé 80 boulons.
Gholam dit qu'on s'est agrandi puisqu'on a une boutique.
Si on s'agrandit beaucoup, quand on sera grand, la boutique deviendra
un supermarché.*

این مغازه ماست، مغازه ما در کنار میدان شوش است.
ما یک شغل دیگر هم داریم، شغل دیگر ما پیدا کردن پیچ و مهره از جویهای آب است.
آقا مرتضی تعمیرکار می گوید: هر صد تا مهره ده تومان
من یک روز ۸۰ مهره پیدا کردم.
غلام می گوید حالا ما پیشرفت کرده ایم که یک مغازه داریم، اگر خیلی پیشرفت کنیم
وقتی بزرگ شدیم همین مغازه یک سوپرمارکت می شود.

Wenn ich lange sitze, tun mir die Knie weh. Aber wenn ich aufstehe, werden die Blumen des Teppichs nicht fertig.

Meister Ghassem sagt: "Wenn ihr drei Teppiche geknüpft habt, gebe ich euch einen Webstuhl, auf dem ihr sitzen könnt."

*Immer wenn unsere Beine weh tun, singt Sekineh für uns ein Lied:
"Ich sitze auf dem Webstuhl und knüpfe Teppiche, meine Freundin,
knüpfe Teppiche mit hunderttausend Schmerzen, meine Freundin,
knüpfe Teppiche, meine Freundin,
mit reinem Herzen, meine Freundin,
knüpfe Blumen, knüpfe Hyazinthen,
knüpfe Nachtigallen, ich und meine Freundin."*

Quand je reste longtemps assise, mes genoux me font mal, mais si je me lève, on prend du retard sur les fleurs du kilim.

Maître Ghassem dit que quand on aura tissé trois kilims, il nous donnera un grand métier à tisser pour qu'on puisse s'asseoir sur un banc.

A chaque fois qu'on a mal aux genoux, Sakineh nous chante cette chanson :

Je m'assois au métier pour tisser un tapis, ma mie

Transpercée de mille douleurs je tisse, mon cœur

Je tisse un tapis, ma mie

D'un cœur pur, mon cœur

Je lui tresse une couronne de fleurs

Je couronne la jacinthe de fleurs

Je tisse un rossignol, mon cœur

وقتی زیاد می نشینم زانوهایم درد می گیرد، اما اگر بلند شوم از گلهای جاجیم عقب می مانیم.
 استاد قاسم می گوید: سه تا جاجیم که بافتید به شما يك دار بزرگ می دهم که بتوانید روی تخته
 بنشینید. هر وقت زانوهایمان درد می کند سکینه برای ما این شعر را می خواند:

با گل سرش گل می زنم	روی دار قالی می نشینم قالی می بافم مو یار یار
گل سر سنبل می زنم	با صد هزارون خون دل قالی می بافم مو یار یار
نقشه بلبل می زنم مو یار یار	قالی می بافم مو یار یار
	با قلب صافم مو یار یار

Ich gebe dem Fotografen dieses Foto zur Erinnerung. Denn ich bin selbst auf dem Foto zu sehen.

Als in Mandschil das Erdbeben kam, war ich auf dem Feld. Als ich zurückkam, konnte ich mein Zuhause nicht mehr finden.

Ich habe niemanden mehr gefunden. Ich habe Papa nicht mehr gefunden, auch Mutter habe ich nicht mehr gefunden. Abbas-Ali habe ich auch nicht mehr gefunden.

Dann habe ich unseren Lehrer aus unserer Schule in Gandscheh gefunden, und plötzlich habe ich geschrien:

“Bitte, Herr Lehrer, retten Sie uns!”

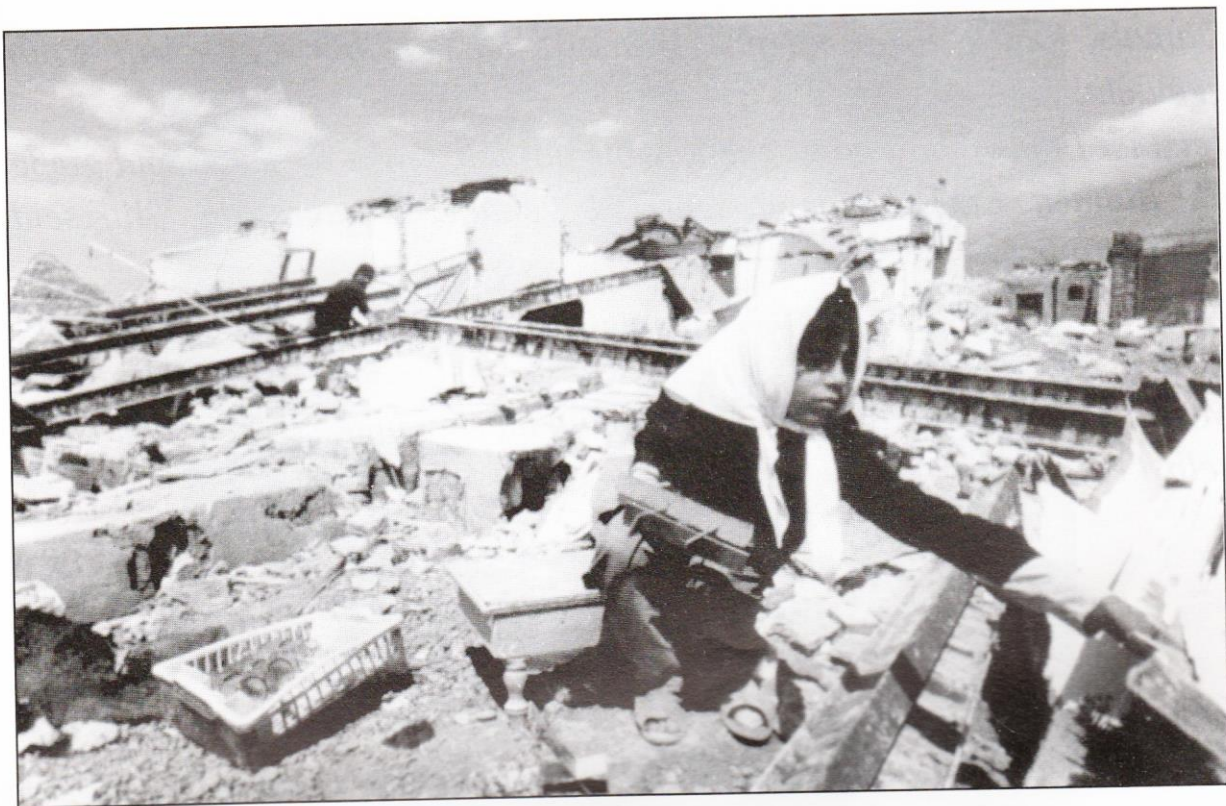
Je donne cette photo en souvenir au photographe, parce que c'est moi, là-dessus.

Quand il y a eu le tremblement de terre à Manjil, j'étais dans les champs et quand je suis revenu je n'ai pas retrouvé la maison.

Et je n'ai retrouvé personne. Je n'ai pas retrouvé papa, je n'ai pas retrouvé maman et je n'ai pas retrouvé Abbas-Ali non plus.

Et puis, tout à coup, j'ai retrouvé l'instituteur, celui qui nous faisait la classe à Gandjeh. Alors j'ai crié : Monsieur! Monsieur! sauvez-nous!

من این عکس را به آقای عکاس یادگاری می‌دهم چون این خودم هستم.
آن شب که در منجیل زلزله آمد در مزرعه بودم و بعد که برگشتم نتوانستم خانه‌مان را پیدا کنم.
دیگر هیچ‌کس را هم پیدا نکردم، بابا را هم پیدا نکردم. مادرم را هم پیدا نکردم، عباسعلی را هم
پیدا نکردم.
بعد یک‌دفعه آقا معلم مدرسه‌مان را که در روستای گنجه معلم ما بود پیدا کردم و یک‌دفعه داد
کشیدم: اجازه آقا معلم ما را نجات بدهید.

Damals haben mein kleiner Bruder und ich mit Papa ein Foto gemacht.

Jetzt ist Papa schon lange nicht mehr da. Ich denke an Papa und gieße die Blumen. Papa hat mich sehr lieb gehabt. Er sagte uns: "Ihr seid meine Blumen."

Ich gieße die Blumen, weil Papa gesagt hat, daß Blumen nicht durstig bleiben dürfen.

Mama sagt, Papa ist weg, um die Sonne hierherzuholen, und jetzt ist er selbst ein Stern.

Ce jour-là, on avait pris une photo, mon petit frère, papa et moi.

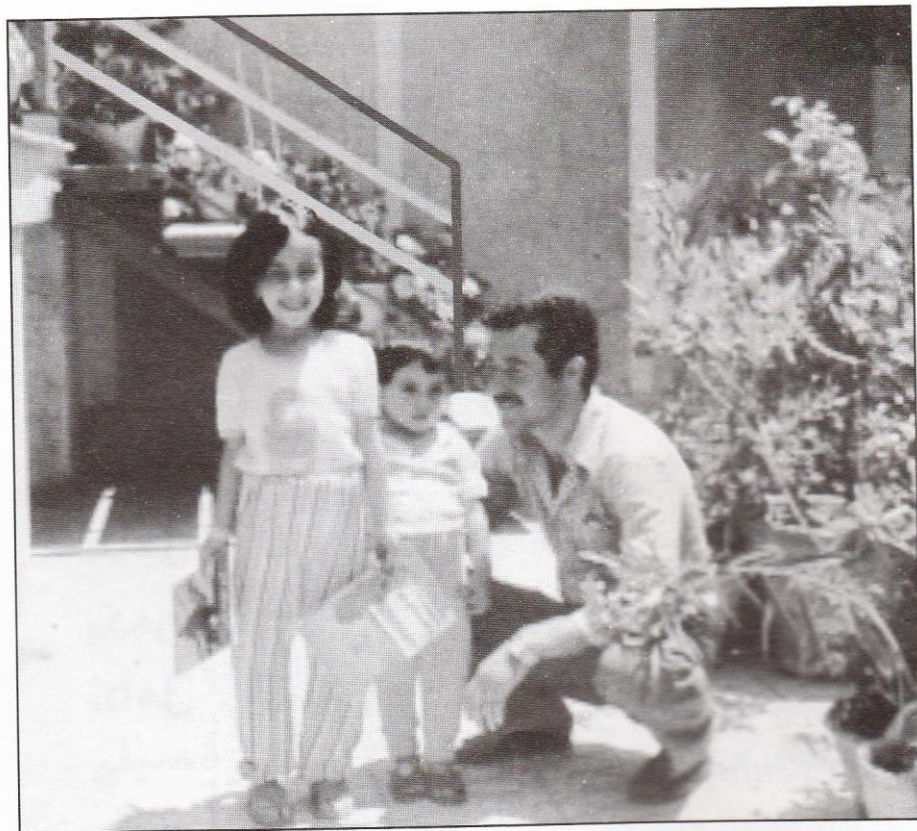
Ça fait longtemps maintenant qu'il n'est plus là mon papa.

J'arrose les fleurs et les plantes en souvenir de lui.

Papa m'aimait beaucoup et il nous disait : vous êtes mes fleurs.

Moi, j'arrose les fleurs parce que papa disait qu'il ne faut pas qu'elles aient soif.

Maman dit que papa est parti chercher le soleil et que maintenant il est devenu une étoile.

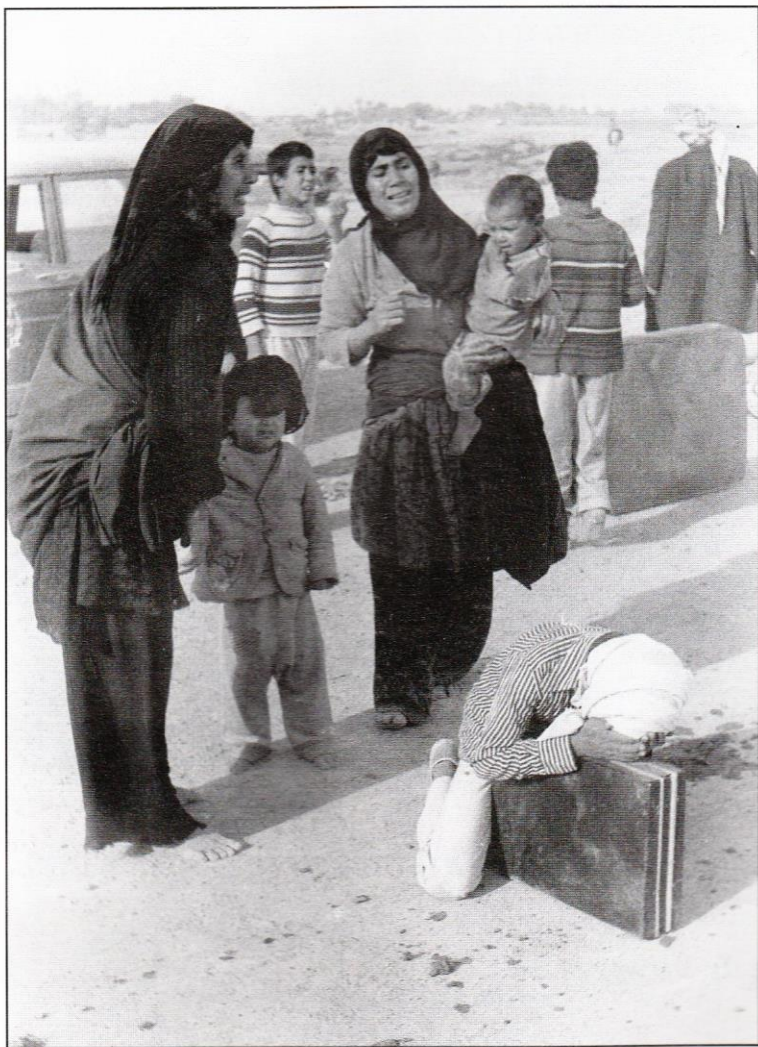

آن روز من و داداش کوچولویم با بابا عکس گرفتیم.
حالا خیلی وقت هست که بابا دیگر نیست. من به یاد بابا گلها و گلدانها را آب
می دهم. بابا خیلی من را دوست داشت و به ما می گفت: شما گلهای من هستید.
من به گلها آب می دهم چون بابا می گفت نباید تشنه بمانند.
مامان می گوید بابا رفت خورشید را بیاورد و حالا خودش ستاره است.

Wir haben an jenem Tag geflüchtet. Ich habe Mahmoud gesagt, daß wir niemandem sagen dürfen, daß wir flüchten. Mahmoud ist klein, und deshalb konnte er nicht zu Fußgehen wie ich. Aber ich bin auch müde geworden. Als wir ankamen, habe ich ihnen Wasser gegeben.

On s'est enfuis ce jour-là. J'ai dit à Mahmoud, qu'il fallait le dire à personne qu'on s'enfuyait. Mahmoud, il est petit, et c'est pour ça qu'il ne peut pas marcher comme moi. Mais moi aussi je suis fatiguée. Quand on a quitté la maison, tout le monde pleurait.

ما آن روز فرار کردیم. من به محمود گفتم: ما نباید به هیچ کس بگوییم که ما داریم فرار می کنیم. محمود کوچک است برای همین نمی توانست پیساده بیاید. ولی من هم خسته شدم. وقتی خانه را ترك کردیم، همه گریه کردیم.

Gestern wurden diese Kinder zu uns gebracht.

Wenn unsere Betreuerin weggeht, um das Essen für sie zu kochen, spiele ich mit ihnen, damit sie nicht weinen.

Die Betreuerin hat gesagt, daß die Kinder und ich in einer Woche woanders hingbracht werden. Wir sind immer unterwegs.

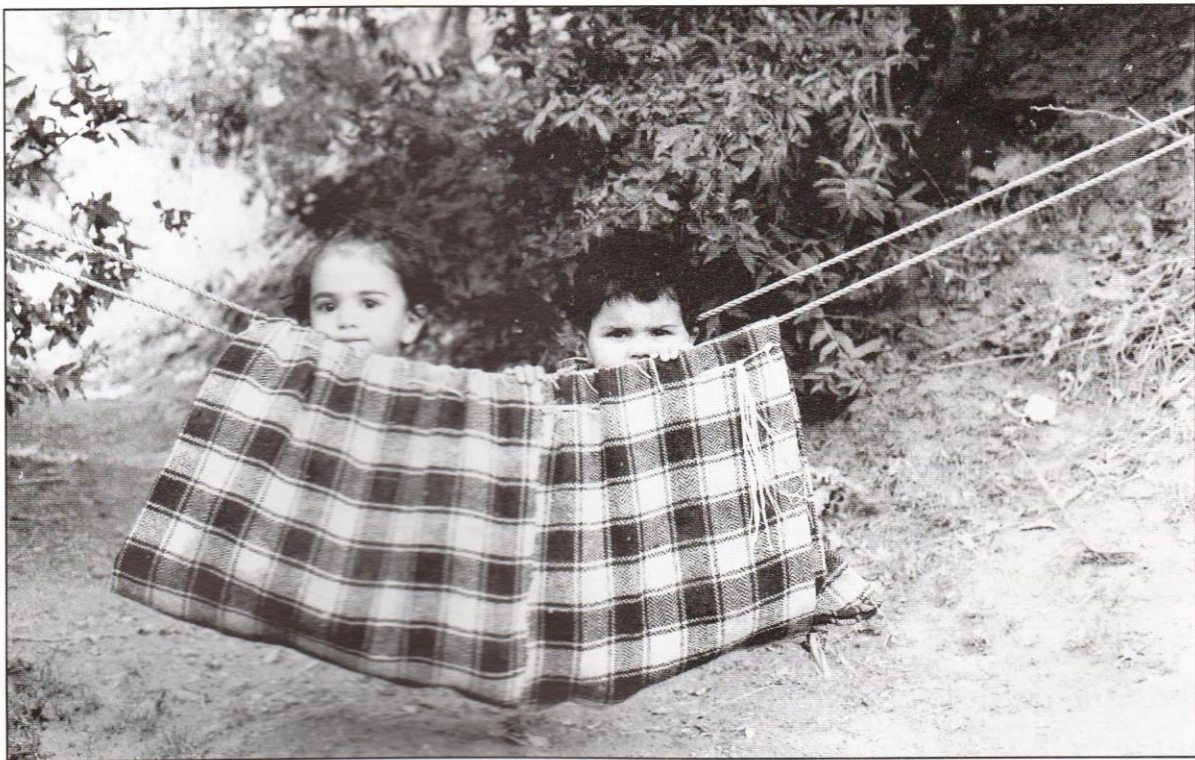

Hier on a amené ces enfants ici.

Quand la maîtresse va leur faire à manger, je joue avec eux pour qu'ils ne pleurent pas.

La maîtresse a dit que dans une semaine, on m'emmènera ailleurs avec ces enfants.

On est tout le temps en train de voyager.

این بچه‌ها را دیروز به این جا آوردند.
وقتی خانم مربی می‌رود برای آنها غذا درست کند، من آنها را تاب می‌دهم تا گریه نکنند.
خانم مربی گفت يك هفته دیگر من و این بچه‌ها را به جای دیگری می‌برند.
ما همیشه در حال سفر هستیم.

*Als der Photograph kam, um Bilder von uns zu machen,
hat jeder ihm seine Geschichte erzählt.
Aber ich will meine Geschichte nicht erzählen.
Ich will die Geschichte meiner Puppe erzählen.
Eine liebe Frau hat mir die Puppe geschickt.
Das ist die Geschichte meiner Puppe:*

*Quand le photographe est venu nous prendre en photo,
tout le monde lui a raconté son histoire.
Mais je ne veux pas lui raconter mon histoire.
Moi, je veux lui raconter l'histoire de ma poupée.
Cette poupée, c'est une gentille dame qui me l'a envoyée.
Voilà, c'est ça l'histoire de ma poupée.*

وقتی آقای عکاس آمد از ما
عکس بگیرد، هر کس قصه
خودش را به آقای عکاس
گفت.

اما من نمی خواهم قصه خودم
را بگویم، من می خواهم قصه
عروسکم را بگویم.

این عروسک را يك خانم
مهربان برای من فرستاده
بود.

قصه عروسک من این است:

*Die Puppe, die sie mir gegeben haben, ist jetzt auch ein Flüchtling.
Ich will ihnen sagen, was sie tut.*

*La poupée que vous m'avez donnée, elle aussi c'est une réfugiée.
Et je voudrais vous raconter comment ça se passe pour elle.*

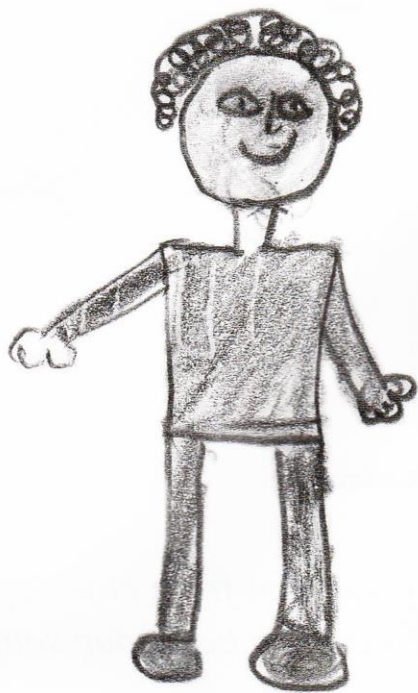

موسیقی را ۹۵٪ می دادید آن هم پناهنده شده است
و من می خواهم ۵٪ مسئولیت را به شما بگویم.

Sie spielt immer mit mir, und wir streiten uns nie, denn sonst müssen wir uns auch schlagen. Deshalb streiten wir uns nie.

On joue toujours ensemble. On se dispute jamais parce qu'on serait obligés de se frapper. C'est pour ça qu'on se dispute jamais.

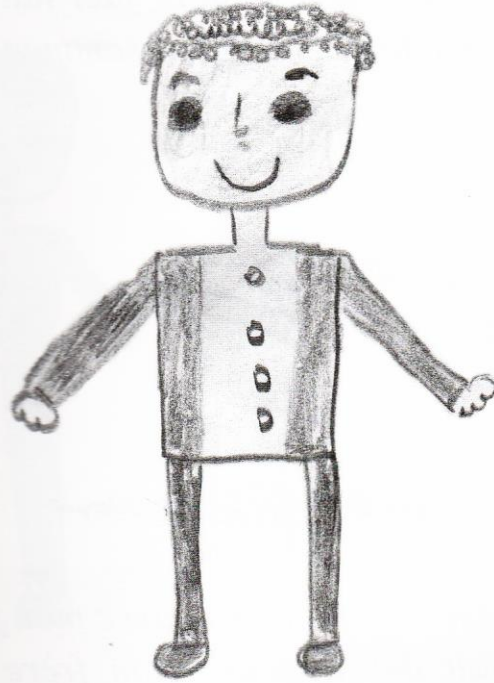

او همیشه با من بازه می کنند و ما همیشه وقتاً دعوا نمی کنیم چون چیریم
که قدر یکرا بزنییم برای همین است که همیشه وقتاً دعوا نمی کنیم

In diesem kleinen Zimmer ist ein Junge. Er ist mein Bruder. Er heißt Massoud. Er ist auch ein Flüchtling. Und er hat es auch schwer gehabt.

Dans cette petite pièce, il y a un garçon. C'est mon frère et il s'appelle Massoud et lui aussi c'est un réfugié et lui aussi il a beaucoup souffert.

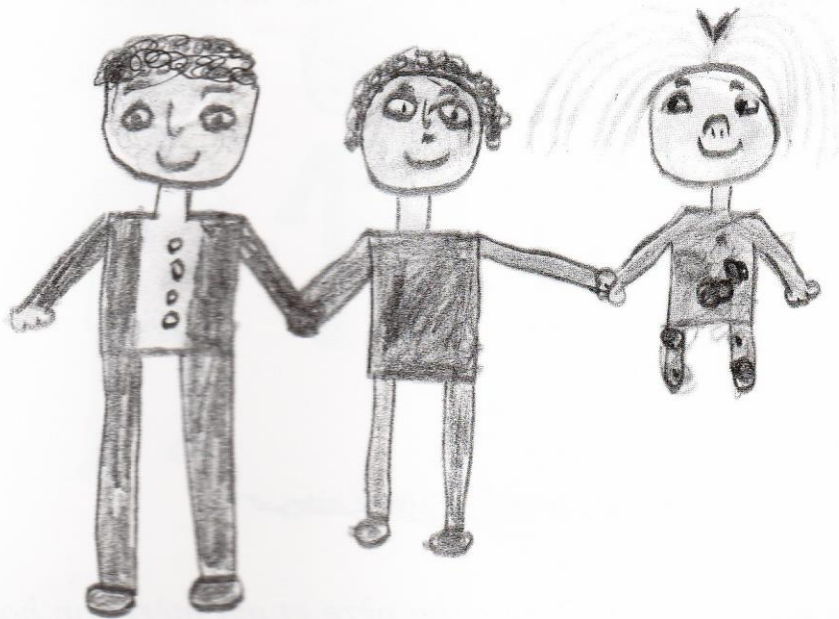
در این اتاق کوچک یک پسر ایستد و آن برادر من
است و اسمش مسعود است و او هم بنامند است و او هم بختی
گفته شده است

Ich spiele immer mit meiner Puppe und meinem Bruder. Wir erzählen uns Geschichten oder malen und mein Bruder hat seine Erinnerungen aufgeschrieben und wir schreiben auch zusammen Gedichte.

Moi, je joue toujours avec ma poupée et avec mon frère. On se raconte des histoires ou on fait des dessins. Mon frère a écrit un de ses souvenirs. On écrit aussi des poèmes ensemble.

من همیشه با تو دوستم و برادرم بازی می کنیم و نامم
در استان و یا نفا تویی می کنیم و میرا که تمام خاطره ای
نوشته و شعر هم با هم می نویسیم

Ich lebe mit meiner Puppe, meinem Bruder, meinem Vater und meiner Mutter an einem unsicheren Ort, und wir können das Haus nicht verlassen.

Moi, avec ma poupée, mon frère, mon père et ma mère, on habite dans un endroit dangereux et on ne peut pas sortir de la maison.

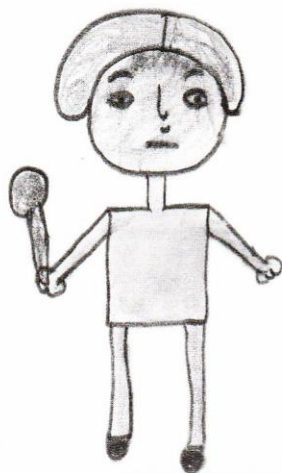

و حق و عمر ستم و میردیم و بیکه مادرم در جای نا امنی زندگی می کنیم
و نمی خدانیم از خانه بیرون برویم

Vater und Mutter wird die Zeit im Haus lang, aber sie müssen es ertragen. Und Mutter macht das Essen.

Mes parents en ont assez d'être à la maison, mais ils n'y peuvent rien, ils sont obligés de le supporter, alors maman fait la cuisine.

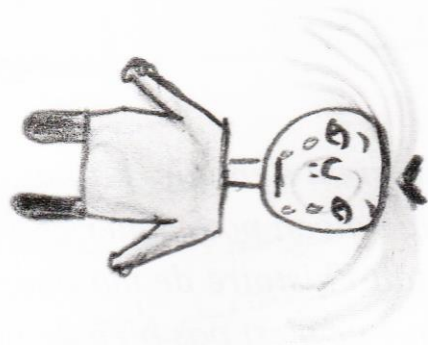
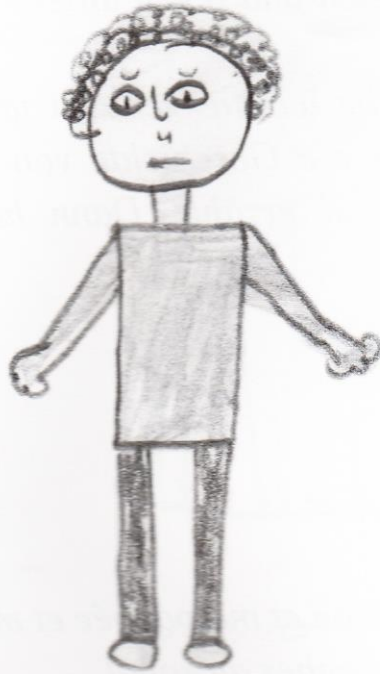

پدر و مادرم در خانه وصله‌شانی سدی زود و آن‌ها می‌بازند
تکمیل کنند و مادرم غدا از دست می‌کنند

Meine Puppe weint und sagt, daß sie keine Lust mehr hat, hier zu bleiben. Und ich weiß nicht, was ich mit ihr machen soll.

Et ma poupée pleure. Elle dit qu'elle en a assez d'être ici et moi je ne sais pas ce que je dois faire.

و عرو منکم با نگریمی گوید دیگر لڑ اینها نیستا
شده آن من نی دانم که او را پکار کنم.

Uns wird die Zeit auch lang. Hier gibt es einen Balkon. Ich gehe mit meiner Puppe auf den Balkon, und wir spielen und legen unsere Beine in die Sonne.

Damit meine Puppe nicht mehr weint, habe ich sie gebadet und ihr neue Kleider angezogen, und ich habe ihr die Geschichte von guten Menschen und von einem glücklichen Land erzählt. Dann hat sie gelacht.

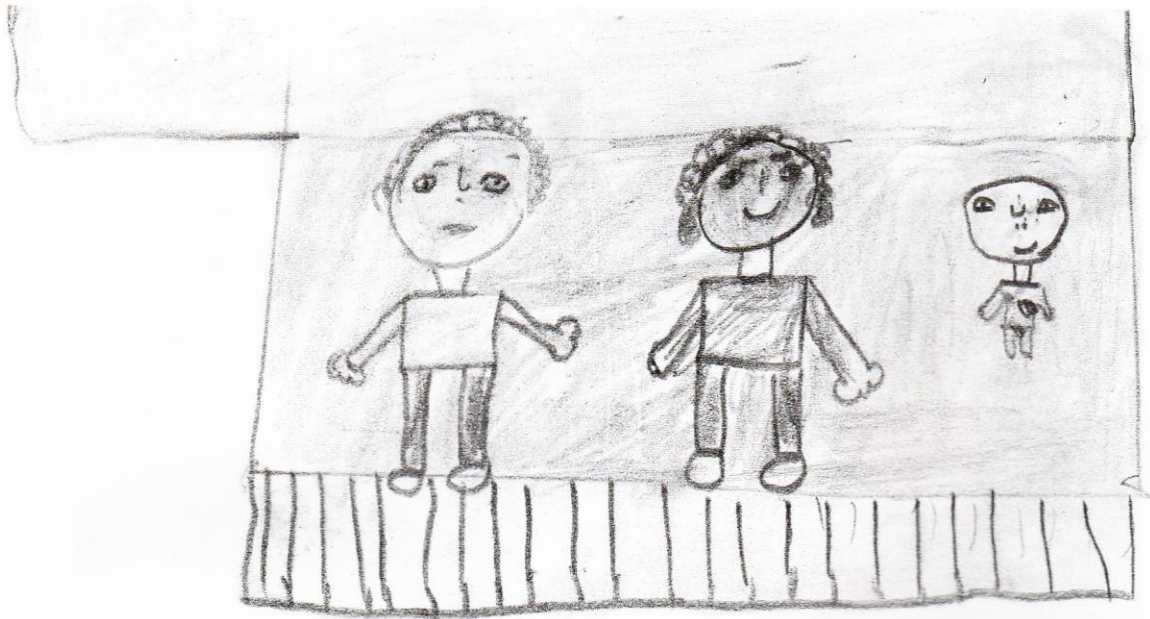
Nous aussi on s'ennuie. Là-bas, il y a un balcon et ma poupée et moi on va sur le balcon pour jouer et on se met les jambes au soleil.

Ça, c'était l'histoire de ma poupée. Mais ne pleurez pas à cause d'elle, parce que ce n'est pas bien de pleurer.

Moi, pour que ma poupée ne pleure pas, je lui ai donné un bain et je lui ai mis des vêtements neufs. Et puis je lui ai raconté l'histoire des Gentils et du Pays du bonheur.

Alors elle a ri.

ما هم صوفه مان ستره زود آنها يك بالکن داريم و
 عروسکم به بالکن مي رويم و آنها بازي مي گنيم يا حليمان را
 فرانتاب من زاريم

این بود قصه عروسک من، ولی شما برای او گریه نکنید چون گریه بد است.
 من هم برای این که عروسکم گریه نکند او را به حمام بردم و لباس نو تنش کردم و برایش قصه
 آدمهای خوب و سرزمین خوشبختی را تعریف کردم. بعد او خندید.

Wir sind Flüchtlinge.

Wir mögen es, Bilder zu malen.

Ich habe einen Schneemann gemalt. Mahtab sagt, wir sollen den Umriß des Iran malen. Wir mögen den Iran, denn er ist unser Land. Mahtab sagt, der Iran hat den Umriß einer Katze, aber ich sage, nein, der Iran hat den Umriß eines Löwen.

Nous, on est réfugiés.

Nous, on aime dessiner.

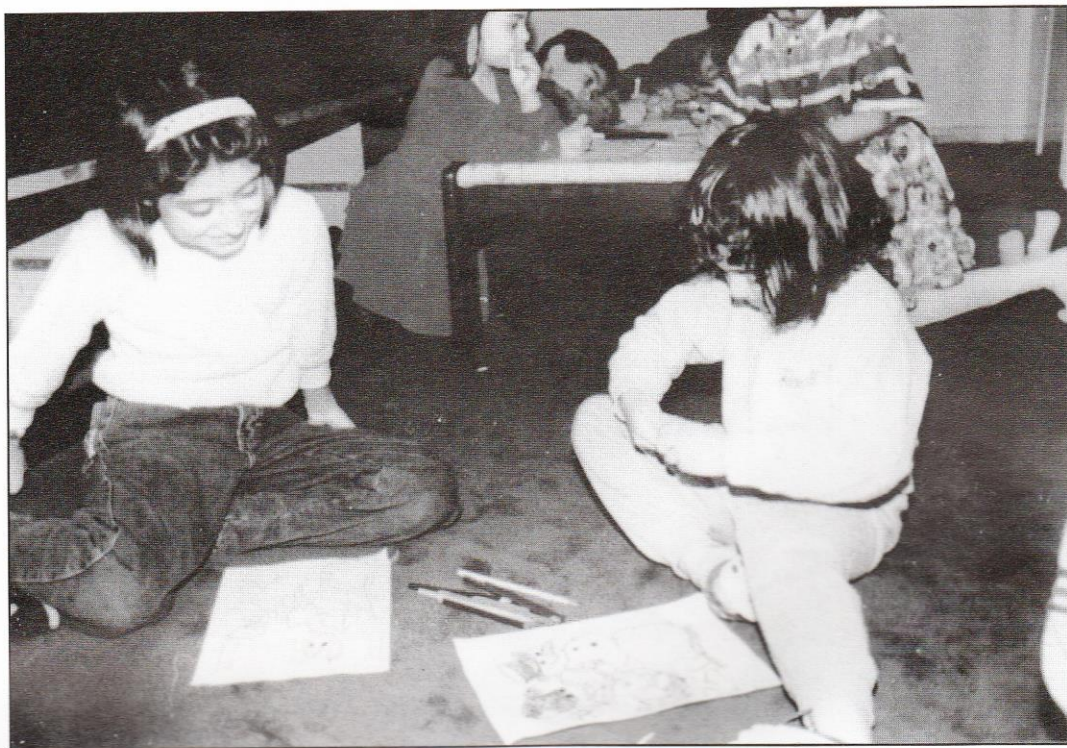
Moi j'ai dessiné un bonhomme de neige

Mahtâb a dit viens, on va dessiner l'Iran.

Nous, on aime l'Iran, parce que l'Iran c'est notre pays.

Mahtâb dit que l'Iran a la forme d'un chat

Moi, je dis que non, l'Iran a la forme d'un lion.

ما پناهنده هستیم.
ما نقاشی را دوست داریم.
من يك آدم برفی کشیده‌ام.
مهتاب می گوید: بیا شکل ایران را بکشیم.
ما ایران را دوست داریم چون ایران سرزمین ما است.
مهتاب می گوید ایران شکل گربه است ولی من می گویم نخیر ایران شکل شیر است.

Das ist unser Kinderheim, und das sind meine Freunde. Nasser und Faribors, die neben mir sitzen, sind neu zu uns gekommen. Wir haben uns lieb und streiten uns nicht, denn es kann immer sein, daß wir wieder getrennt werden und woanders hin müssen. Nasser wird uns morgen verlassen, denn er ist krank, und der Doktor muß ihm eine Spritze geben. Deshalb weinen wir.

Ici, c'est notre pensionnat. Ça c'est mes amis. Nasser et Fariborz sont assis à côté de moi. Ils viennent juste d'arriver dans notre pensionnat. On s'aime bien et on ne se dispute pas parce qu'on peut nous séparer d'un jour à l'autre et nous envoyer ailleurs. Nasser, il nous quitte demain parce qu'il est malade et que le docteur doit lui faire une piqûre. Nous, on a pleuré pour Nasser.

این جا پانسیون ماست. اینها دوستهای من هستند.
ناصر و فریبرز که کنار من نشسته اند، تازه به پانسیون ما آمده اند.
ما همدیگر را دوست داریم و با هم دعوا نمی کنیم، چون هر روز ممکن است از هم جدا شویم و
به جای دیگری برویم.
ناصر فردا از پیش ما می رود چون مریض است و باید آقای دکتر به او آمپول بزند.
ما برای ناصر گریه می کنیم.

*Wir sind Iraner, aber wir sind nicht im Iran.
Wir lernen.
Ich bringe den Kindern Persisch bei.
Sie können jetzt schreiben: "Wir lieben den Iran."*

*On est Iraniens , mais on n'habite pas en Iran.
Là, on apprend nos leçons.
Moi j'apprends le persan aux enfants.
Maintenant ils savent écrire: "Nous aimons l'Iran."*

ما ایرانی هستیم ولی در ایران نیستیم.
ما داریم درس می خوانیم.
من به بچه ها فارسی یاد می دهم
آنها الان می توانند بنویسند ما ایران را دوست داریم.

Jeder von uns wünscht sich etwas anderes:

Said will Lehrer werden, um allen Kindern im Iran das Schreiben und Lesen beizubringen.

Schahla will Ingenieurin werden, um Häuser für die Kinder im Iran zu bauen.

Sattar will Sportler werden, um Medaillen für den Iran zu gewinnen.

Kaveh will ein Raumschiff bauen, um die schlechten Menschen auf einen anderen Planeten zu bringen.

Manutschehr will einen Ballon bauen, um alle Kinder Irans damit auf Reisen zu nehmen.

Fereydun will Komponist werden, um schöne Lieder für die iranischen Kinder zu komponieren.

Und ich will Schriftsteller werden, um alle Kinder im Iran bewußt zu machen.

Aber ...

On a chacun un souhait.

On commence par le premier.

Säid, il veut être professeur pour permettre à tous les enfants d'Iran d'apprendre.

Chahla, elle veut être ingénieur pour construire des maisons à tous les enfants d'Iran.

Sattar, il veut être sportif pour gagner des médailles pour l'Iran.

Kaveh, il veut construire une fusée, pour envoyer les méchants dans une autre galaxie.

Manouchehr, il veut construire un dirigeable pour y faire monter tous les enfants d'Iran et les emmener en ballade.

Fereydoun, lui, veut être musicien pour écrire de belles chansons pour les enfants d'Iran.

Et moi, moi je veux être écrivain pour permettre à tous les enfants d'Iran de comprendre,

Mais...

ما هر کدام يك آرزو داریم.

از آن جلو:

سعید می خواهد معلم بشود تا به همه
بچه های ایران سواد یاد بدهد.

شهاب می خواهد مهندس بشود تا برای
بچه های ایران خانه درست کند.

ستار می خواهد ورزشکار بشود تا برای
ایران مدال بیاورد.

کاوه می خواهد يك سفینه بسازد که آدمهای
بد را به يك سیاره دیگر ببرد.

منوچهر می خواهد يك بالن بسازد که همه
بچه های ایران را سوار کند و به گردش ببرد.

فریدون می خواهد آهنگساز شود تا
ترانه های قشنگ برای بچه های ایران درست
کند.

و من می خوام نویسنده بشوم که همه
بچه های ایران را آگاه کنم.

*Möchtet ihr ein Gedicht hören?
Hab ein Lächeln im Gesicht!
Grimmig dreinschaun lohnt sich nicht.
Meine liebe Mutter,
meiner Seele Trost und Licht,
gab mir immer zu verstehn:
Grimmig dreinschaun lohnt sich nicht.
Lächelnd flüstert sie mir zu:
Hab ein Lächeln im Gesicht!
Grimmig dreinschaun lohnt sich nicht.*

*Je vous chante une chanson?
N'oublie jamais de sourire
Oublie toujours de boudier
Ma maman adorée
Réconfort et tendresse
Me le disait sans cesse
Oublie toujours de boudier
Les fleurs naissent dans un sourire
Elle me le murmurait
N'oublie jamais de sourire
Oublie toujours de boudier*

یه شعر براتون بخونم؟
خنده بکن همیشه
اخم نکن همیشه
اخم بکنی نمی شه
مادر مهربانم
راحت روح و جانم
به من می گفت همیشه
اخم بکنی نمی شه
غنچه گل با خنده
می گفت به گوش بنده
خنده بکن همیشه اخم بکنی نمی شه

چند نمونه آماری نشانگر وضع کودکان در ایران

* مطبوعات رژیم:

۴ میلیون دانش آموز کشور دچار سوء تغذیه هستند و سالانه ۱۴۰ هزار کودک در اثر سوء تغذیه و عفونتهای تنفسی جان خود را از دست می دهند.

* روزنامه ایران چاپ تهران:

یک بانوی مسن در اورمی ۴ نوه خود را که کودکان ۱۴ تا ۱۵ ساله بودند به مبلغ ۶۰۰۰ یعنی ۱۵۰۰ تومان برای هر نوه خود فروخته است. کودکان معتاد بودند. کارشناسان اجتماعی در ایران می گویند دلیل افزایش این نوع ناهنجاریهای دهشتناک گسترش فقر است.

* روزنامه دولتی رسالت:

به دلیل فقر فوق العاده و فقدان امکانات اولیه، مردم محروم خراسان، دختران خود را به بهای ۳۳ دلار می فروشتند. خریداران این دختران که اهل گناباد هستند این دختران را در مزارع و گارگاههای خود به کار می گیرند. در استان سیستان و بلوچستان دختران ۸ تا ۱۰ ساله توسط والدین معتادشان به قیمت ۴ دلار فروخته می شوند.

* گزارش محرمانهٔ مجلس رژیم ۱۱ شهریور ۱۳۷۱ :

کودکان دختر حتی ۱۰ ساله در سنی هستند که با هم سن و سالهای خود بازی کنند، ولی مجبور می‌شوند با مردانی که سه تا چهار برابر آنها سن دارند ازدواج کنند و به یک باره با کوهی از مشکلات مواجه می‌شوند که خارج از ظرفیت آنهاست. در بسیاری موارد این مسأله به خودکشی آنها منجر می‌شود.

* رادیو تهران به نقل از معاون امور بهداشت وزارت بهداشت و درمان :

بیش از هزاران دختر ۱۰ ساله و بالاتر وجود دارند که در کارگاههای قالی بافی در سراسر ایران کار می‌کنند. برخی از آنها به بیماریهای گوناگون از قبیل انتراکس، انحراف ستون فقرات، کمبود بینایی، انحراف استخوانهای زانو، ورم بندهای انگشت، چرك لثه‌ها و دندانها و ضعف پاها مبتلا شده‌اند.

Kinder im Iran - Fakten und Zahlen

- Staatliche iranische Presse:

4 Millionen Schüler im Land sind unterernährt, und jährlich sterben 140000 Kinder an den Folgen von Unterernährung sowie an Lungenentzündung.

- Teheraner Tageszeitung "Iran":

Eine ältere Frau hat in Orumieh (Nordwestiran) vier ihrer Enkel im Alter zwischen vier und vierzehn Jahren für 6000 Tuman, d.h. 1500 Tuman für jedes Kind, verkauft. Die Kinder waren drogensüchtig. Soziologen sagen, die Zunahme dieser schrecklichen Katastrophen sei eine Folge der sich verschlimmernden Verarmung.

- Der Beauftragte für die Nomadenstämme in der Provinz Buschir (Südiran):

Für die Ausbildung der Schüler, die den Nomadenstämmen dieser Provinz angehören, gibt es weder Schulen noch genügend Zelte. Zur Zeit fehlen die Zelte für 162 ambulante Grundschulen mit 2000 Schülern. Das Kultusministerium dieser Provinz ist wegen fehlender finanzieller Mittel nicht in der Lage, 124 Zelte zu beschaffen, damit Schulklassen für die armen Kinder der Nomadenstämme eingerichtet werden.

- Radio Teheran:

Nach Angaben des Leiters der Erziehungsabteilung des Kultusministeriums heißt es in einem Bericht: Es mangelt an Unterrichtsräumen, Lehrmaterialien und finanziellen Mitteln. Außerdem fehlen 80 % der notwendigen Lehrkräfte im Fach Gesundheit und Hygiene und 70% im Fach Leibeserziehung. Für jeden Schüler

stehen in den Schullandheimen durchschnittlich nur 40 Quadratzentimeter Platz zur Verfügung, für den Schulsport sind es nur 17 Quadratzentimeter. Das ist 360 mal weniger, als die internationalen Normen vorschreiben. 90% der Schulen haben keinen Versammlungsraum.

- Staatl. iranische Tageszeitung Ressalat:

Wegen der großen Armut und des Mangels an elementaren Lebensnotwendigkeiten verkaufen die Armen in der Provinz Khorassan (Nordostiran) ihre Töchter für den Preis von 33 Dollar. Die Käufer, die aus der Stadt Gonabad stammen, lassen die Mädchen auf den Feldern und in ihren Werkstätten arbeiten.

In der Provinz Sistan-Balutschistan (Südostiran) werden Mädchen im Alter von acht bis zehn Jahren von ihren drogenabhängigen Eltern für 4 Dollar verkauft.

- Vertraulicher Bericht des Parlaments des Teheraner Regimes vom 2. September 1992:

Auch im Alter von zehn Jahren sind Mädchen noch Kinder, die gern mit Gleichaltrigen spielen. Sie werden jedoch gezwungen, Männer, die drei bis viermal älter sind, zu heiraten. Dies stellt sie vor einen Berg von Problemen, die sie nicht lösen können. In vielen Fällen nehmen sich die Mädchen deshalb des Leben.

- Radio Teheran nach Angaben des Leiters der Abteilung für Gesundheitsvorsorge im Gesundheitsministerium:

*Hunderttausende Mädchen arbeiten ab ihrem zehnten Lebensjahr in den Teppichknüpfereien im ganzen Iran. Einige von ihnen ziehen sich dabei verschiedene Krankheiten zu, darunter Schäden an der Wirbelsäule und an den Beinen, **Sehschwäche**, Schäden an den Knie- und Handgelenken, Zahnfleisch- und Zahmentzündungen.*

Quelques exemples illustrant la situation des enfants en Iran

* la presse officielle rapporte qu'aujourd'hui en Iran 4 millions d'écoliers souffrent de malnutrition et chaque année 140.000 enfants meurent de malnutrition et de maladies respiratoires.

** Quotidien Iran*

Une vieille dame de la ville d'Oroumieh (dans la province d'Azerbaïdjan) a vendu ses quatre petits-enfants, âgés de 4 à 14 ans, pour la somme de 6000 tomans, soit 1500 tomans chacun. Les enfants étaient drogués. Les sociologues en Iran estiment que la multiplication de ces drames est due à une misère croissante.

** Quotidien gouvernemental Ressalat*

Une pauvreté aiguë et la pénurie des produits de première nécessité poussent la population pauvre de la province du Khorassan à vendre ses fillettes pour un prix de 33 dollars. Les acheteurs, qui sont originaires de Gonabad, emmènent ces fillettes dans leurs champs ou

dans leurs ateliers pour les y faire travailler.

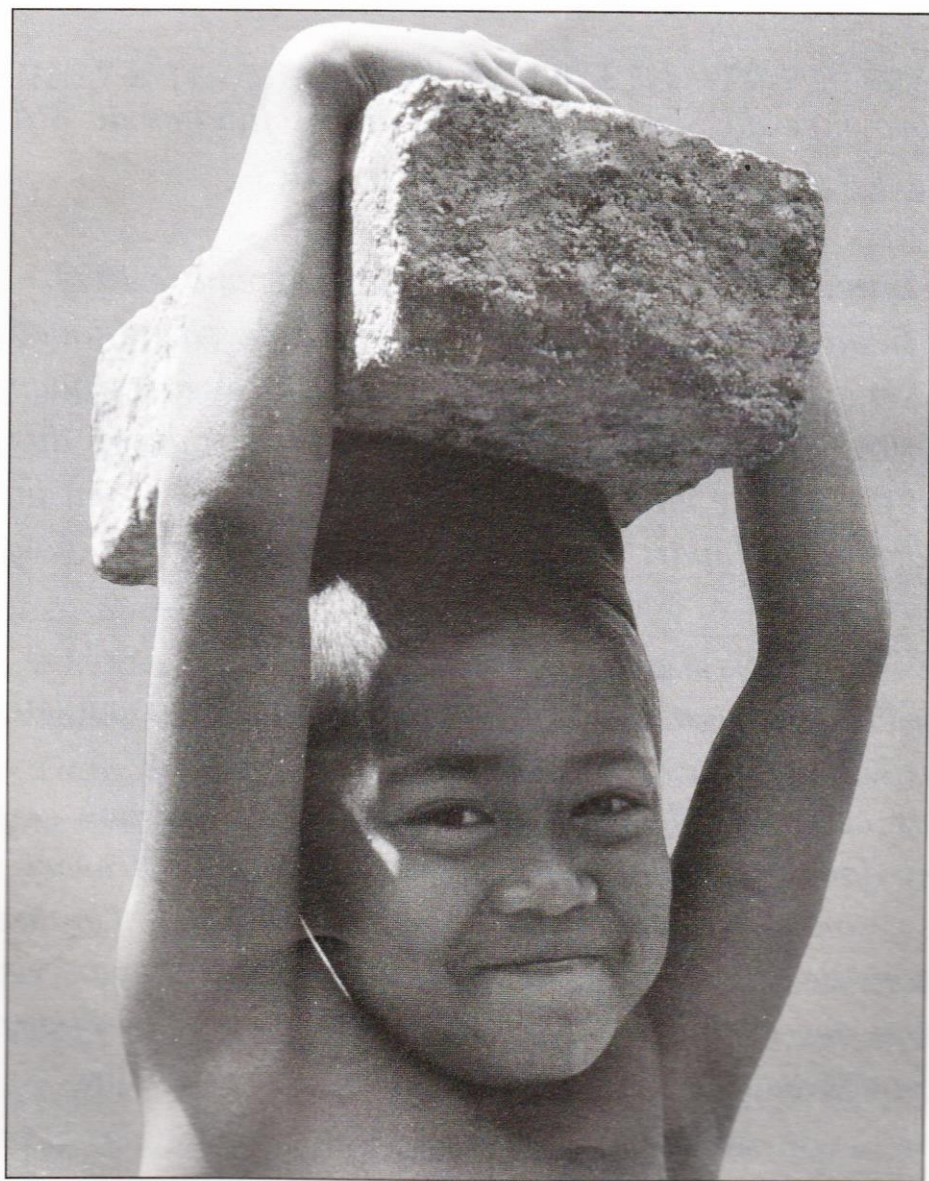
Dans la province du Sistan-Balouchistan, les fillettes de 8 à 10 ans, sont vendues 4 dollars par leurs parents drogués.

* Journal officiel, séance du parlement du 2 septembre 1992.

Il y a des fillettes, même âgées de dix ans, qui devraient jouer avec les enfants de leur âge, mais qui sont mariées de force à des hommes trois à quatre fois plus âgés qu'elles. Elles se retrouvent du jour au lendemain face à une montagne de difficultés qu'elles sont incapables de résoudre. La plupart du temps, ces difficultés les poussent au suicide.

* Radio-Téhéran, citant le directeur de la santé, au ministère de la santé et de l'hygiène

Il y a des centaines de milliers de fillettes de 10 ans et plus qui travaillent dans des ateliers de tissage de tapis à travers le pays. Certaines sont atteintes de maladies comme l'anthrax, des déformations de la colonne vertébrale, la baisse de l'acuité visuelle, la déformation des genoux, le gonflement des phalanges, l'infection des gencives et des dents et la faiblesse des membres inférieurs.

Nous revoilà pour Mehregan

Noch einmal zum Mehregan-Fest

باز هم به مناسبت مهرگان

انتشارات سپیده سحر

Sepideh Sahar publications